

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoPr/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214214711
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1214214711.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v sporovej veci žalobcu: T. Y., W. U. G. X, XXX XX U., proti žalovanému: R. D., H. Č.. XXX/XX, XXX XX R. X - U., Č. N., Z.: XX XXX XXX, zastúpený: Advokátska kancelária KORABOVA & LOVICH s.r.o., so sídlom Laurinská 4, Bratislava, IČO: 50 131 931, o zaplatenie 11 019,62 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 23.9.2016, č.k. 16 Cpr/5/2014-694, jednomyseľne takto,

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v zamietajúcom výroku v časti, ktorou zamietol žalobu o zaplatenie 169 eur s príslušenstvom **p o t v r d z u j e**.

Vo zvyšnej časti zamietajúceho výroku a vo výroku o trovách konania sa rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a v rozsahu zrušenia sa **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 11 019,62 eur a s použitím ust. § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) priznal žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl.3 ods.1, čl. 8 ods.1,2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17.6.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), čl. 2 ods.1 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, § 6, § 31, § 33 ods.1, § 34 ods.1,2, § 36, § 38 ods.1 zákona č. 262/2006 Sb. Zákonník práce ČR (ďalej „Zákonník práce,“) a vecne tým, že nárok žalobcu o zaplatenie sumy 11 019,62 eur pozostáva z piatich samostatných nárokov. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 433,95 eur (predstavujúci náklady spojené s užívaním osobného motorového vozidla za mesiac august 2013 vo výške 206,11 eur, za mesiac september 2013 vo výške 162,87 eur a za mesiac október 2013 vo výške 64,97 eur), ich dôvodnosť žalobca preukazoval fotokópiami pokladničných dokladov za palivové hmoty. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi z pracovnej zmluvy uzavretej so žalovaným nevyplýva, že by bol žalovaný povinný žalobcovi ako svojmu zamestnancovi preplácať náklady spojené s užívaním osobného motorového vozidla. Sám žalobca v konaní pred súdom uviedol, že medzi stranami išlo o ústnu dohodu, pričom žalovaný existenciu takejto dohody nepotvrdil a taktiež nebola medzi stranami uzavretá akákoľvek dohoda o používaní súkromného motorového vozidla na služobné účely. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 673,78 eur pozostávajúceho z deviatich žalobcom uhradených faktúr za používanie mobilného telefónu za obdobie september 2013 až máj 2014, ich dôvodnosť odvodzoval žalobca tým, že žalovaný nemal na území SR pridelené IČO a preto si bol žalobca v súvislosti s výkonom jeho pracovnej činnosti pre žalovaného ako svojho zamestnávateľa povinný zabezpečiť mobilný telefón na svoje meno. V konaní však žalobca opäť nepreukázal dôvodnosť

tohto ním uplatneného nároku, nakoľko z pracovnej zmluvy ani zo žiadneho dodatku, prípadne dohody nevyplývala povinnosť žalovaného žalobcovi tieto náklady preplácať. Súd prvej inštancie zdôraznil, že Zmluva o poskytovaní verejných služieb č. G. je uzavretá medzi žalobcom ako účastníkom a spoločnosťou Orange Slovensko a.s..

3. K ďalšiemu žalobcom uplatnenému nároku vo výške 169 eur predstavujúceho náklady spojené s opravou osobného počítača (faktúra je vystavená na odberateľa - žalovaného) súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca so žalovaným nákup tohto materiálu a opravu nikdy nekonzultoval, pričom svedok Pak uviedol, že napr. fakturovaná cena za cartridge je nezmysel, nakoľko tento bol dodaný 11 dní pred dodávkou tohto počítača a tento materiál bol žalovaným riadne preplatený. K nároku žalobcu vo výške 1 942,89 eur predstavujúceho náklady spojené so služobnými cestami na základe cestovných príkazov za obdobie máj až október 2013 konštatoval, že ich dôvodnosť žalobca preukazoval trvalými cestovnými príkazmi, ktoré neboli podpísané žalovaným ako zamestnávateľom žalobcu. Žalovaný navyše odmietol akékoľvek tvrdenia o tom, že by žalobcovi udelil príkaz na vykonanie pracovnej cesty za ktorú by mal žalobca nárok na cestovné náhrady v zmysle Zákonníka práce, pričom poukázal na ustanovenie § 183 Zákonníka práce ČR, podľa ktorého je zamestnanec povinný vyúčtovať si pracovnú cestu vždy najneskôr do 10 pracovných dní odo dňa jej ukončenia. Súd zdôraznil, že žiaden dôkaz preukazujúci dôvodnosť priznania tohto nároku v konaní predložený nebol.

4. K poslednému žalobcom uplatnenému nároku v celkovej výške 7 800 eur predstavujúceho nevyplatené provízie za správu klientov za obdobie rokov 2012 a 2013 uviedol, že v konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca uzavrel so svojim pôvodným zamestnávateľom spoločnosťou K. Y. Dohodu o vzájomnom vysporiadaní pohľadávok, ktorú podpísal iba žalobca pričom z obsahu tejto dohody vyplýva, že žalobca prevzal za zjednané obchody do 31.10.2012 sumu 3 000 eur. Provízie za toto obdobie si však žalobca uplatňuje aj od žalovaného namietajúc, že túto sumu nikdy neprevzal. Táto skutočnosť je však podľa názoru súdu prvej inštancie v prejednávanej veci irelevantná. Žalobca na podporu svojich tvrdení predložil súdu obsiahly zoznam listín akým sú napríklad zoznamy klientov, ktorých mal prevziať žalovaný spolu s rozpisom provízií, avšak z týchto listín nie je zrejmé za ktorých klientov prináležala provízia žalobcovi. K zoznamu klientov, ktorých správu mal vykonávať žalobca žalovaný uviedol, že žalobca v ňom uviedol klientov za ktorých nebolo žiadne poistné uhradené poisťovniam. Súd prvej inštancie poukázal na znenie zmluvy z obsahu ktorej vyplýva, že žalobca má nárok na províziu z uhradených plnení žalovanému. Zo žalovaným predložených vyjadrení jednotlivých subjektov mal za zrejmé, že uplatňovanie provízie za týchto klientov je nedôvodné. Pokiaľ ide o námietky žalobcu o tom, že žalovaný mu riadne a včas neposielal výplatné pásky ako to aj to, že mu nebola v určitom období riadne a včas vyplácaná mzda, posúdenie týchto skutočností nemalo pre posúdenie predmetu sporu žiaden význam. Skutočnosť, že medzi stranami sporu došlo k riadnemu uzavretiu Pracovnej zmluvy upravenej podľa Zákonníka práce ČR sporná nebola. Zo zmluvy je zrejmé, že žalobca ako zamestnávateľ bol riadne v súlade s § 31 Zákonníka práce oboznámený s podmienkami výkonu pracovnej činnosti pre žalovaného.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd prvej inštancie nebral pri vyhodnotení dokazovania v úvahu ním predložené doklady a naopak, zaoberal sa iba tvrdeniami či podkladmi od žalovaného. V súvislosti s okolnosťami súvisiacimi so skončením pracovného pomeru konštatoval, že od 26.9.2013 s ním žalovaný prestal komunikovať, zakázal mu prístup do kancelárie, musel mu odovzdať kľúče od kancelárie, zrušil mu prístup do firemného systému GNOME, čím mu neumožnil riadne vykonávať prácu v zmysle uzavretej pracovnej zmluvy ešte v čase, kedy nebol práceneschopný. Cestovné príkazy za obdobie od 1.5.2013 do 7.10.2013 vo výške 1 942,89 eur si uplatňoval z dôvodu, že žalovaný mu dňa 6.6.2013 vystavil tzv., akceptačný list - písomné potvrdenie, že mu od 1.5.2013 vystaví Zmluvu o používaní súkromného motorového vozidla na služobné účely. Predtým mu cca 1 rok žalovaný preplácal aspoň pohonné hmoty - naftu. Nakoľko po čase namietal, že iba preplácanie pokladničných bločkov za naftu mu nepokryje skutočné náklady na prevádzku a údržbu motorového vozidla, dňa 6.6.2013 mu p. R. písomne potvrdil, že od 1.5.2013 mu bude vystavená Zmluva o používaní súkromného motorového vozidla na služobné účely, od 1.5.2013 si písal Denný záznam vykonaných ciest a na konci mesiaca odovzdal tzv. Cestovný príkaz s rozpisom ciest, počtu kilometrov, časovými údajmi a aktuálnym kurzom eura voči českej korune. Pokiaľ ide o používanie mobilného telefónu s tel. číslom XXXX/XXXXXX, riadne doložil doklady zo dňa 10.11.2015 a ostatné doklady súvisiace s prevodom z ktorých vyplýva, že sa nikdy nejednalo preukázateľne o súkromný mobil, ale o firemný mobil s 24 mesačnou viazanosťou v spol. Orange, v ktorom prípade sa mesačná splátka

musí uhrádzať po celú dobu viazanosti bez ohľadu, či sa z telefónu volá alebo nie. Žalovaný mu cca 1 rok zo svojho účtu v Tatra banke a.s. tieto faktúry aj uhrádzal, následne po tom, ako sa začal tvrdsie domáhať svojich práv, ho nechal sumu 84 eur uhrádzať z nemocenských dávok. Sudkyňa bez vysvetlenia vo vzťahu k tomuto nároku neakceptovala návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom bývalých konateľov spol. K. Y. H.. T. D. G. Y. E. G. E.. Z.. H. U.. Čo sa týka sumy 169 eur za opravu notebooku, súd prvej inštancie neakceptoval jeho návrh na výsluch svedka p. Y., ktorému boli predtým opravy či dodávky tonera od žalovaného preplácané a uhradené. Žalovaný bol o všetkom vopred podrobne riadne informovaný telefonicky, lebo iná možnosť spojenia a komunikácie nebola. Pokiaľ ide o provízie, z doložených bankových výpisov vyplýva, že tieto mu boli vyplatené iba v mesiaci jún 2013 vo výške 221,64 eur, následne dňa 27.7.2015 sumu 266,04 eur bez akéhokoľvek vysvetlenia. Dodnes nie je zrejmé, či sa jednalo o doplatok provízie alebo o doplatok mzdy za obdobie od 22.10.2014 do 31.3.2015, kedy žalovaný neoprávnene a bez akéhokoľvek vysvetlenia mu krátil hrubú mzdu vo výške 500 eur, ktorá mu mala byť vyplatená podľa pracovnej zmluvy. Čo sa týka Protokolov o vyplatení provízií makléře č. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX G. XXXXXXXXXXXX, tieto boli vyrobené až po vyše 1 roku trvania pracovného pomeru v období od 18.12.2013 alebo 27.1.2014, teda až v čase jeho práceneschopnosti s údajmi nezodpovedajúcimi skutočnosti. Žalobca v podanom odvolaní konštatoval, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam, nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení sa k žalobe navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdiť konštatujúc, že v rámci rozsiahleho dokazovania úplne zistil skutkový stav veci, na zistený skutkový stav aplikoval správne zákonné ustanovenia, tieto správne vyložil a odôvodnil. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že pracovnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovaným podlieha právnomu režimu českej republiky a uplatnený nárok pozostáva z piatich samostatných nárokov. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 433,95 eur titulom nákladov spojených s užívaním osobného motorového vozidla a sumy 1 942,89 eur titulom nákladov spojených s údajne vykonanými služobnými cestami nebolo sporné, že dohoda o užívaní súkromného motorového vozidla na služobné účely v písomnej forme neexistuje. Žalovaný nikdy nedal žalobcovi pokyn k užívaniu súkromného motorového vozidla, ani s takýmto postupom nesúhlasil a nie je preto zrejmé, na základe akých podkladov vyhotovil žalobca vlastný rozpis pracovných ciest, ktoré mal údajne vykonať v období máj 2013 - október 2013 a ktoré mu predložil v rozpore s ust. § 183 ods.3 Zákonníka práce až po tom, ako mu bola doručená výpoveď z pracovného pomeru. K nároku na preplatenie faktúr za používanie služieb mobilného operátora Orange Slovensko, a.s. v celkovej výške 673,78 eur za obdobie od septembra 2013 do mája 2014 uviedol, že žalobcovi nikdy nepridelil služobný mobilný telefón a nemôže zodpovedať za skutočnosť, že žalobca dobrovoľne prevzal ešte v r. 2012 za svojho bývalého zamestnávateľa záväzok voči spol. Orange, a.s.. Pokiaľ aj žalovaný uhradil žalobcovi v minulosti bližšie nešpecifikovanú finančnú hotovosť ako refundáciu nákladov za používanie súkromného mobilného telefónu, urobil tak nad rámec svojej povinnosti s tým, že tieto sumy budú započítané oproti províznym nárokom (výsluch svedka H. R. zo dňa 12.10.2015). Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 169 eur titulom nákladov spojených s údržbou a opravou osobného počítača, faktúra bola vystavená priamo na meno žalobcu, tento takýto nákup nikdy so zamestnávateľom nekonzultoval a žalovaný ani nemal vedomosť, že fakturované služby boli skutočne dodané. Z obsahu faktúry vyplýva, že táto bola vystavená priamo na osobu žalovaného a žalobca nepreukázal, že fakturovanú sumu skutočne uhradil z vlastných finančných prostriedkov. Čo sa týka uplatneného provízneho nároku vo výške 7 800 eur, z obsahu súdneho spisu a vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobcovi boli uhradené všetky provízne nároky, na ktoré mu vznikol počas trvania pracovného pomeru nárok v zmysle čl.8 pracovnej zmluvy. S poukazom na uvedené žalovaný konštatoval, že žalobca v predmetnom konaní neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal existenciu a ani hmotnoprávny základ žiadneho z uplatňovaných nárokov, v dôsledku čoho postupoval súd prvej inštancie správne, keď nárok v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, odvolanie podala strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a dospel k nasledujúcim záverom.

8. Predmetom danej veci je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 11 019,62 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % za obdobie od mesiaca november 2013 do zaplatenia. Uplatnený nárok pozostáva zo sumy 433,95 eur predstavujúcej náklady spojené s užívaním osobného motorového vozidla za obdobie august 2013 - október 2013, sumy 1 942,89 eur predstavujúcej náklady spojené s údajne vykonanými služobnými cestami za obdobie máj 2013 - október 2013, sumy 673,78 eur predstavujúcej náklady žalobcu vynaložené na zaplatenie faktúr za používanie služieb mobilného operátora Orange Slovensko, a.s. za obdobie od septembra 2013 do mája 2014, sumy 169 eur predstavujúcej náklad vynaložený žalobcom na uhradenie faktúry č. XXXXXXXXXX vystavenej dňa 12.9.2013 a sumy 7 800 eur predstavujúcej nevyplatené provízie, na ktoré mal žalobca nárok v zmysle čl. 8 uzavretej pracovnej zmluvy z 30.9.2012. Nesporným je, že predmetom daného konania sú nároky z pracovnoprávneho vzťahu vzniknutého medzi stranami na základe písomne uzavretej pracovnej zmluvy zo dňa 30.9.2012, na druh práce Broker - správa a uzatváranie poisťných zmlúv (čl.1), s dátumom nástupu zamestnanca do práce dňa 1.10.2012 (čl.3), s miestom výkonu práce Bratislava, Slovenská republika (čl.2), so mzdou vo výške 500 eur brutto, s odmenou za správu klientov „Y.“ vo výške 10% z prijatej provízie, s odmenou za správu klientov „D. & R.“ vo výške 10% z prijatej provízie, s odmenou za správu „vlastných „ klientov vo výške 30% z prijatej provízie, s odmenou za splnenie plánu vo výške 10% z prijatej provízie a s určeným plánom do 31.12.2013 - 40 000 eur poisťného, poprípade 6 000 eur prijatá provízia z vlastných obchodov (čl.8).

9. Odvolací súd konštatuje správnosť úvahy súdu prvej inštancie v tom, že v nadväznosti na čl.3 ods.1, čl. 8 ods.1,2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17.6.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), čl. 2 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach je vo veci daná právomoc aj príslušnosť Okresného súdu Bratislava II, keď s odkazom na čl.12 uzavretej pracovnej zmluvy zo dňa 30.9.2012 bolo nutné žalobcom uplatnené nároky z pracovnoprávneho vzťahu podriaďiť právnomu režimu Českej republiky, t.j. ustanoveniam zákona č. 262/2006 Sb. Zákonník práce. Súd prvej inštancie pri prejednaní a rozhodnutí vo veci postupoval v období do 30.6.2016 podľa ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok a od 1.7.2016 podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 470 citovaného zákona).

10. Podľa § 220 ods.2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, aké posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. So zohľadnením predmetu daného konania, v ktorom mal súd prvej inštancie posudzovať jednotlivé nároky uplatnené žalobcom vo vzťahu k príslušnej hmotnoprávnej úprave k nim sa vzťahujúcej, odôvodnenie rozhodnutia (vyjmúc časť, v ktorom zamietol nárok o zaplatenie 169 eur s príslušenstvom) uvedeným kritériám nevyhovuje. Odvolací súd sa pri zohľadnení výsledkov vykonaného dokazovania stotožňuje len so zamietnutím nároku na zaplatenie sumy 169 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklad vynaložený žalobcom na uhradenie faktúry č. XXXXXXXXXX vystavenej dňa 12.9.2013, v ktorej časti zamietajúci výrok podľa ust. § 387 ods.1 C.s.p. potvrdil. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že uvedená suma predstavuje náklady vynaložené žalobcom za úhradu faktúry č. XXXXXXXXXX vystavenej dňa 12.9.2013 dodávateľom R. Y. - F., R. X, U. pre odberateľa R. D. & R., A. XX/X, R. za práce a služby na notebooku (používaného žalobcom na výkon práce), vykonané na základe objednávky žalobcu bez predchádzajúceho odsúhlasenia žalovaným, ktorú žalobca uhradil za zamestnávateľa bez jeho pokynu a súhlasu. Pokiaľ žalobca v priebehu konania a aj v podanom odvolaní tvrdil, že takto konal na základe predchádzajúceho telefonického súhlasu zo strany zamestnávateľa, táto okolnosť nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. Pokiaľ za daného stavu súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne.

12. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k nárokom na zaplatenie sumy 433,95 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady spojené s užívaním osobného motorového vozidla za obdobie august 2013 - október 2013, sumy 1 942,89 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady spojené s

údajne vykonanými služobnými cestami žalobcu za obdobie máj 2013 - október 2013, sumy 673,78 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady žalobcu vynaložené na zaplatenie faktúr za používanie služieb mobilného operátora Orange Slovensko, a.s. za obdobie od septembra 2013 do mája 2014 a sumy 7 800 eur s príslušenstvom predstavujúcej nevyplatené provízie, na ktoré mal žalobca nárok v zmysle čl. 8 uzavretej pracovnej zmluvy z 30.9.2012, nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia uvedeným v ust. § 220 ods.2 C.s.p. Pri zohľadnení obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vzťahujúcemu sa k výroku o zamietnutí žaloby v uvedených častiach zdôrazňuje, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou. Pri zohľadnení obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k uvedeným nárokom je treba konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia uvedeným požiadavkám nevyhovuje, keď z neho nie je možné zistiť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, z akých dôvodov návrhy na doplnenie dokazovania nevykonal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako jednotlivé nároky právne posúdil. Je treba zdôrazniť, že v danej veci sa jedná o nároky vzniknuté v priebehu trvania pracovného pomeru medzi stranami, v ktorom prípade súd pri prejednaní veci zohľadňuje aj ust. § 316 až 323 C.s.p. s osobitnou úpravou týkajúcou sa vykonávania dokazovania.

13. V odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k zostávajúcim nárokom plne absentuje ich právne posúdenie, t.j. podriadenie vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu pod príslušnú hmotnoprávnu právnu normu, keď v ňom citované ust. § 6, § 31, § 33 ods.1, § 34 ods.1,2, § 36, § 38 ods.1, § 183 zákona č. 262/2006 Sb. Zákonník práce (ČR) upravujú postavenie zamestnanca, povinnosti zamestnávateľa pred uzatvorením pracovnej zmluvy, vznik pracovného pomeru, náležitosti pracovnej zmluvy, práva a povinnosti zamestnanca a zamestnávateľa od vzniku pracovného pomeru a povinnosti zamestnanca vyúčtovať si pracovnú cestu najneskôr do 10 dní od ukončenia pracovnej cesty. Odvolací súd zdôrazňuje, že je práve vecou konajúceho súdu podriadiť zistený skutkový stav pod príslušnú právnu úpravu naň spadajúcu, keď v tomto smere nie je obmedzovaný právnomu kvalifikáciou uvádzanou stranami sporu.

14. Pokiaľ ide o nárok na vyplatenie „provízií“ je treba dať súdu prvej inštancie do pozornosti, že mzdové (resp. platové) nároky zamestnanca sú upravené v šiestej časti zákona č. 262/2006 Sb. - Odměňování za práci, odměna za pracovní pohotovost a srážky z příjmu ze základního pracovněprávního vztahu, ktorá obsahuje komplexnú úpravu odmeňovania za prácu v pracovnoprávnom vzťahu. Podľa tejto úpravy prináleží zamestnancovi za prácu konanú v pracovnom pomere buď mzda alebo plat, ak neurčuje Zákonník práce alebo zvláštny právny predpis inak. Mzda je v § 109 ods.2 definovaná ako peňažné plnenie a plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Mzda sa poskytuje vo všetkých prípadoch, kedy zamestnanec vykonáva prácu v pracovnom pomere, s výnimkou prípadov, kedy je pracovný pomer dohodnutý s niektorým zo zamestnávateľov, ktorých taxatívny výpočet ustanovuje § 109 ods.3 (čo nie je daný prípad). Podmienky pre poskytovanie mzdy vymedzuje Zákonník práce len rámcovo, aby nepreduroval mzdový systém a jednotlivé zložky mzdy, ktoré môžu byť medzi účastníkmi dohodnuté, prípadne zvolené zamestnávateľom. Spôsoby utvárania mzdy stanovuje Zákonník práce v § 113 ods.1 tak, že mzdu je možné dohodnúť v zmluve (kolektívnej, pracovnej alebo inej), alebo ju môže zamestnávateľ jednostranne stanoviť vnútorným predpisom. V danej veci to znamená, že súd prvej inštancie mal vo vzťahu k nároku na zaplatenie „provízií“ vo výške 7 800 eur s príslušenstvom posúdiť, kde, akým spôsobom a v akej výške bolo medzi stranami dojednané odmeňovanie za prácu, na akú odmenu za prácu vznikol žalobcovi nárok za obdobie rokov 2012 - 2013 a v akej výške mu bola zamestnávateľom odmena za prácu vyplatená. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie týmito podstatnými skutočnosťami zaoberal, posudzoval ich a dôsledne sa vyporiadal s v priebehu konania produkovanými podstatnými námietkami strán.

15. Pokiaľ ide o nároky na zaplatenie sumy 433,95 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady spojené s užívaním súkromného osobného motorového vozidla za obdobie august 2013 - október 2013, sumy 1 942,89 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady spojené s údajne vykonanými pracovnými cestami

žalobcu za obdobie máj 2013 - október 2013 a sumy 673,78 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady žalobcu vynaložené na zaplatenie faktúr za používanie služieb mobilného operátora Orange Slovensko, a.s. za obdobie od septembra 2013 do mája 2014, náhradu výdavkov poskytovaných zamestnancovi v súvislosti s výkonom práce upravujú ust. siedmej časti zákona č. 262/2006 Sb.. Táto úprava s výnimkou vykonávacích predpisov k stanoveniu výšky stravného pri tuzemských a zahraničných pracovných cestách a náhrad za použitie osobných vozidiel (§ 189), zahŕňa celú úpravu poskytovania náhrad výdavkov v súvislosti s výkonom práce. V danej veci súd prvej inštancie na túto skutočnosť rezignoval, nezaoberal sa tým, že žalovaný žalobcovi náklady spojené s užívaním súkromného osobného motorového vozidla do augusta 2013 a náklady za faktúry za používanie služieb mobilného operátora Orange Slovensko do septembra 2013 uhrádzal, a to i bez osobitnej písomnej dohody o preplácaní takýchto nákladov a bez uzavretia písomnej dohody o používaní súkromného osobného motorového vozidla na pracovné účely, na ktorej absenciu v priebehu konania žalovaný poukazoval. V rozhodnutí nevysvetlil, z akých dôvodov neprihliadol na e-mail H. R. z 6.6.2013 - Potvrdenie o vystavení zmluvy o používaní súkromného motorového vozidla na služobné účely (čl. 319), v ktorom žalobcovi oznamuje dodatočné vystavenie zmluvy o používaní motorového vozidla od 1.5.2013, ktoré bude služobne používať pre výkon svojej činnosti a bude mu okrem pokladničných bločkov na naftu preplácaná i náhrada 0,183 eur/km a e-mail zo dňa 15.11.2012 (čl. 330), v ktorom H. R. potvrdzuje, že „vzhľadom k tomu, že bolo bezpodmienečne nutné vykonať prevod služobného mobilného telefónu + internetové pripojenie zn. F. M. K. Y. Y.N..K.. na žalobcu ako fyzickú osobu a jediného zamestnanca žalovaného na území Slovenskej republiky, budú mu uhradené všetky náklady súvisiace s prevodom týchto zariadení, priamo operátorovi K. budú uhradené všetky faktúry za internetové pripojenie F. + za mobil s tel.č. +XXXXXXXXXXXX od 1.10.2012 po celú dobu trvania pracovného pomeru žalobcu u žalovaného“, a to i vo vzťahu k tvrdeniu svedka H. R. v priebehu pojednávania zo dňa 12.10.2015 o tom, že náklady za telefón mali byť u žalobcu započítané oproti nároku na províziu a k pozastaveniu preplácania došlo v čase, kedy bolo jasné, že uhradená čiastka za telefóny už bude nad rámec províznych nárokov žalobcu. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 1 942,89 eur s príslušenstvom predstavujúcej náklady spojené s údajne vykonanými pracovnými cestami žalobcu za obdobie máj 2013 - október 2013, súd prvej inštancie sa v rozhodnutí nevysporiadal s tým, o aké cesty sa jednalo a či tieto mali charakter pracovnej cesty v zmysle § 42 zákona č. 262/2006 Sb.. V tejto súvislosti je treba zdôrazniť, že keďže v čl. 4 pracovnej zmluvy zo dňa 30.9.2012 sa strany dohodli, že zamestnávateľ môže vyslať zamestnanca na pracovnú cestu po dobu nevyhnutnej potreby, nebola potrebná ďalšia osobitná dohoda ohľadne každej jednotlivéj pracovnej cesty.

16. Na základe uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba na zaplatenie sumy 433,95 eur s príslušenstvom, sumy 1 942,89 eur s príslušenstvom, sumy 673,78 eur s príslušenstvom a sumy 7 800 eur s príslušenstvom a v závislom výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Úlohou prvoinštančného súdu bude pri ďalšom prejednaní veci odstrániť vadu žaloby v časti uplatnených úrokoch z omeškania (pri ktorých je nutné presné určenie časového momentu od ktorých je požadované, keď nepostačuje uvedenie od 11.2013), skúmať a posúdiť opodstatnenosť jednotlivých nárokov žalobcu vo vzťahu k výsledkom vykonaného dokazovania a jeho dôsledného vyhodnotenia (§ 191 C.s.p.), opätovne vo veci rozhodnúť a odôvodniť rozhodnutie tak, aby zodpovedalo ust. § 220 ods. 2 C.s.p., t.zn. v ňom uviesť stručný a jasný výklad o tom, o ktoré dôkazy súd prvej inštancie oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri posúdení žaloby, vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; v novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods.3 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon

pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).